

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1806.

Wee hun, die de wegen des Heeren zullen verdraaien: want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, volmacht van God ontvangen hebbende; en ik vrees niet wat de mensch kan doen: want volmaakte liefde verdrijft alle vrees.

MORONI.

15 Aug. 1914.

No. 16

19e Jaargang.

EEN OVERZICHT OVER HEILIGDOMMEN UIT ALOUDE EN NIEUWERE TIJDEN.

Door

DR. JAMES E. TALMAGE,
van den Raad der Twaalf Apostelen.

Vertaald en overgedrukt uit „The House of the Lord.”

(vervolg van blz. 232.)

Niet totdat het Evangelie hersteld werd, in de negentiende eeuw, met zijn aloude machten en voorrechten, werd het Heilige Priesterschap opnieuw onder de menschen gemanifesteerd. En, laat het worden bedacht dat het gezag om in den naam des Heeren te spreken en te handelen, noodzakelijk is voor eenen Tempel, en een Tempel is niet meer dan een ledige ruimte zonder het heilig gezag van het Heilige Priesterschap. In het jaar onzes Heeren 1820 ontving Joseph Smith, de profeet der laatste bedeeeling, toen een knaap in zijn vijftiende jaar, eene goddelijke openbaring, waarin beiden, de Eeuwige Vader, en Zijnen Zoon Jezus Christus, verschenen en den jeugdigen smeekeeling onderwezen. Door Joseph Smith werd het Evangelie van ouds tot de aarde hersteld, en de aloude wet werd opnieuw weer opgericht. In den loop der tijd werd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, door de bediening van den profeet, georganiseerd, en de oprichting ervan werd aangeduid door openbaarmakingen van goddelijke macht.

Het is een opmerkenswaardig feit dat deze Kerk, trouw aan de onderscheiding op haar bevestigd — die namelijk van de Kerk van den levenden God te zijn zooals haar naam aanduidt — in de aller-eerste dagen van hare geschiedenis reeds zorgde voor de oprichting

van eenen tempel. Als een aardsch lichamelijke samenstelling werd de Kerk opgericht op 6 April 1830 n C; en, in Juli van het volgende jaar, werd er eene openbaring ontvangen de plek aanwijzende voor eenen toekomstigen tempel nabij Independence, in Missouri. De bouw van een tempel op deze uitverkoren plek is nog niet geschied, wat eveneens het geval is met een anderen tempelplek te Far West, Missouri, waarvan den hoeksteen gelegd werd in 1838. De Kerk houdt het als een heilige plicht haar opgelegd, deze tempelen aldaar nog te bouwen, maar tot heden is de weg nog niet geopend tot de volvoering van dat plan. In den tusschentijd zijn op andere plaatsen tempelen opgericht, en is alreeds de nieuwere bedeeeling gekenmerkt geworden door de verrijzing van zes zulke heilige gebouwen.

In eene openbaring aan den Profeet Joseph Smith, op den eersten Juni 1833, gebood de Heer den onmiddellijken bouw van een heilig huis, waarin Hij beloofde Zijne uitverkoren dienstknechten met macht en autoriteit te zullen bedauwen. Het volk beantwoordde aan dien roep met gewilligheid en toewijding. Ten spijt van vreeselijke armoede, en in het gezicht van onverbiddelijke vervolging, werd het werk tot voltooiing gebracht, en in Maart 1836 werd de eerste Tempel der nieuwere tijden ingewijd te Kirtland, Ohio. De inwijdingsdiensten werden gekenmerkt door goddelijke manifestatiën, te vergelijken met die welke het aanbieden van den eersten Tempel in aloude tijden vergezelde, en bij latere gelegenheden verschenen hemelsche wezens binnen de heilige omhulselen, met openbaringen van den goddelijken wil tot den mensch. Te dier plaatse werd de Heere Jezus opnieuw gezien en gehoord. Binnen twee jaren van af den tijd van zijne inwijding werd de Kirtland-Tempel verlaten door het volk wat hem gebouwd had; zij werden gedwongen te vluchten omreden vervolging, en bij hun vertrek gewerd de heilige Tempel een gewoon huis, niet langer het eigendom van den Heer, in den naam waarvan hij was opgericht geworden. Het gebouw staat nog steeds en wordt gebruikt als een vergaderplaats van een kleine en, vergelijkelijk gesproken, onbeteekenende en onbekende secte.

De verhuizing van de Heiligen der Laatste Dagen strekte zich uit naar het Westen; en het eerst richtten zij zich in in Missouri, en later in Illinois, met Nauvoo als het centrale punt van de Kerk. Ternauwernood hadden ze zich in hun nieuwe verblijfplaats te huis gemaakt, als wanneer de stem der openbaring vernomen werd, het volk roepende om opnieuw een huis te bouwen, heilig tot den naam des Heeren.

De hoeksteen van den Nauvoo Tempel werd gelegd den 6den April 1841, en de topsteen werd in positie gelegd 24 Mei 1845; elke gebeurtenis gevierd door een heilige samenkomst en een hoogernstigen dienst. Ofschoon het klaarblijkelijk was dat het volk gedwongen zou worden opnieuw te vluchten, en schoon zij wisten dat de Tempel spoedig na

zijne voltooiing verwoest zou worden, toch werkten zij met macht en ijver om den bouw te beëindigen en het geheel te bemeubelen. Hij — de Tempel — werd ingewijd 30 April 1846, hoewel sommige deelen, zooals bijvoorbeeld de doopgelegenheid, reeds van te voren was ingewijd, en in het werk der verordening in gebruik genomen. Velen der Heiligen ontvingen hunne zegeningen en heilige begiftigingen in den Nauvoo-Tempel, ofschoon, even voor de voltooiing van het geheel, den uittocht van het volk reeds begon. De Tempel werd verlaten door hen die hem in armoede en door groote opoffering hadden opgericht. In November 1848 werd hij een prooi der vlammen en later verwoestte een storm datgene wat van de geblakerde muren was overgebleven.

Op den 24sten Juli kwamen de „Mormoonsche” pioniers de vallei van Utah binnen, toentertijde nog een streek van Mexico's grondgebied, en stichtten eene nederzetting waar nu Salt-Lake-City staat. Vier dagen later wees Brigham Young, profeet en leider, een plek aan in de wildernis, en de verdroogde grond met zijnen staf aanrakende, verklaarde hij, „Hier zal staan de Tempel van onzen God.” Die plek is nu het overschoone Tempel-Vierkant, waar rondom de stad is gegroeid. In Februari 1853, werd de ruimte toegewijd in hoogheiligen dienst, en op den 6den April daaraanvolgende, werden de hoeksteen van het gebouw gelegd onder heilige en grootsche plechtigheid. Over den Salt-Lake-City Tempel werd veertig jaren gebouwd; de topsteen werd gelegd den 6den April 1892, en de geheele Tempel werd een jaar later ingewijd.

Van de vier tempels alreeds in Utah opgericht, was die in Salt-Lake-City de eerste waarmede begonnen, en de laatste die voltooid werd. Tempelen werden gebouwd door de Heiligen der Laatste Dagen, een te St. George, een te Logan, en een te Manti, alle plaatsen in Utah. Voeg hierbij de twee vroegere tempels — te Kirtland, Ohio, en te Nauvoo, Illinois, en wij hebben zes van deze heilige gebouwen alreeds opgericht in de tegenwoordige en laatste bedeeeling van het Priesterschap — de bedeeeling van de volheid der tijden.

Het is niet het oogmerk van dit artikel om in alle onderdeelen elke bijzondere Tempel te overwegen, hetzij aloud of van den nieuweren tijd; maar eerder om de hoofdzakelijke en onderscheidende karaktertrekken aan te toonen van Tempelen, en het feit duidelijk te maken, dat in aloude en in nieuwere tijden het verbondsvolk het bouwen van tempelen beschouwd heeft als een werk in het bijzonder van hunne handen vereischt. Van wat is gezegd geworden is het duidelijk dat een Tempel meer is dan een kapel of kerk, meer dan een synagoge of kathedraal; het is een gebouw opgericht als een Huis des Heeren, geheiligd tot de nauwste omgāng tusschen den Heere zelf en het Heilige Priesterschap, en toegewijd tot de hoogste en meest heilige

verordeningen karakteristiek aan de eeuw of de bedeeïing waartoe in het bijzonder Tempelen behooren. Meer nog, om inderdaad eenen Heiligen Tempel te zijn — door God aangenomen, en door Hem erkend als Zijn Huis — moet voor de gave gevraagd zijn, en beide gave en gever moeten waardig zijn.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beweert dat zij de bezitster is van het Heilige Priesterschap opnieuw tot de aarde hersteld, en dat dit priesterschap bekleed is met goddelijke opdracht om Tempelen op te richten en te handhaven, toegewijd tot den naam en den dienst van den waren en levenden God, en in deze heilige gebouwen de verordeningen van het Priesterschap te bedienen, het gevolg waarvan zal zijn het binden op aarde en aan de andere zijde van het graf.

DE GELIJKENIS VAN HET GEMUNTE GOUD.

door

DR. JAMES E. TALMAGE.

Eens had ik het voorrecht een inspectie-bezoek te brengen aan de Munt der Vereenigde Staten te Philadelphia. Dit is de grootste en best ingerichte onderneming van dat soort in het land; en binnen hare muren wordt een groote hoeveelheid van ons nationaal geld aangemunt, en wel van af de bronzen cent en het nickel stuiverstukje tot op den zilveren dollar met zijn breuken, verder den adelaar (10 dollars), zijne helft en zijn tweevoud in goud.

Ik was een van een klein gezelschap, persoonlijk uitgenoodigd door den Directeur der Munt, onder wiens officieel geleide wij gingen door de onderscheidene afdeelingen. In de afdeeling bestemd voor het aanmunten van goud heerschte groote bedrijvigheid, een gevolg van het feit dat een groote uitgave van adelaars, tien-dollar stukken, door de schatkist, waarvan de Munt der Vereenigde Staten een ondergeschikte afdeeling is, was aangevraagd. Als bevoorrechte bezoekers was het ons toegestaan een nauwkeurigen blik te mogen slaan op al de processen van de eerste tot de laatste.

Wij waren getuige van het voorloopig onderzoek van het goud, en de toevoeging van het kleine gedeelte minderwaardig metaal om de hardheid en fijnheid bij de wet vereischt, te verzekeren; dan volgde het gieten van het gesmolten metaal in staven, het rollen van deze in strepen of lengten elk van de juiste dikte welke was voorgeschreven. Van de dikke linten van goud werden schijven uitgesneden, van doorsnee en dikte als werd vereischt voor de gereed te maken munt, en bekend onder den naam van planchetten. Ofschoon in gewicht en samenstelling even echt als elke gouden adelaar in omloop, waren zij op dit oogenblik slechts gladde stukken metaal, en ontbrak hen

het stempel welke hen tot een wettig betaalmiddel in het land zou maken.

Het proces wat volgde was voor mij van alles het meeste van be- teekenis. De gele schijven werden gestoken in de groote slagmachine welke den muntstempel hield. Een voor een werden zij afgeleverd aan de lagere stempel, of het aanbeeld, waarna de arm die de boven- stempel hield, met geluidlooze juistheid nederdaalde, en zie! wat een oogeblik te voren slechts een ongemerkte schijf van metaal was ge- weest, was nu een gestempeld muntstuk, als teeken van zijne echtheid de getuigenis der natie dragende. De drukking op het stuk uitgeoefend tusschen de stempels, was zoodanig dat het goud als een kleverige massa vervloede; een vaste kraag omrandde het echter, bracht de opgeheven kant voort, terwijl de ronde rand van de stempel de lichte verheffing van den rand gaf, welke noodig is om het afslijten van de gestempelde oppervlakte te voorkomen.

Nijettegenstaande de vreeselijke kracht achter de nederdalende stem- pel, scheen de handeling zoo zacht, zoo snel, en zoo stil dat het enkel slechts een voorbijgaande aanraking scheen, hoewel het gestem- pelde stuk nimmer de ondervinding van dat oogeblik zal vergeten. Alleen door misvorming kan het zijn autoritair stempel beloochenen; alleen door scherp bijtende zuren, lang inwerkende en volgehouden wrijving, kan de stempel worden uitgewischt; en door zoodanige verminking zou het geldstuk vallen beneden den ingestelden standaard van waarde, of zou ophouden te circuleeren als een wettig ruilmiddel. De bestempelde schijven, nu niet langer blank en onbeschreven, maar ten volle afgewerkte muntstukken, werden daarna gewogen op een automatische weegschaal van uitnemende juistheid, waardoor elk geen gewicht houdend stuk, werd uitgeworpen.

Als een echte munt van het koninkrijk wordt de gele adelaar van wege de munt uitgegeven. Waar hij ook gaat, zal hij getuigenis geven van den officieelen indruk die hij ontving in dat oogeblik van druk en klem, van het bevoegde gezag wat hij draagt als van zijn eigen innerlijke begiftiging, een opdracht, een aanstelling, zoodanig als erkend zal worden door heel het land, en zelfs in andere landen, want het crediet en de officieele verzekering van de natie staat achter het stempel van het geldstuk.

Denk wat gedaan kan worden door de deugd van de macht bezeten door die gestempelde schijf van goud. Dezelve kan voedsel geven aan den hongerige, kleeding aan den behoeftige, professorale hulp en geschoolde verpleging aan den zieke; dezelve kan helpen een hut te bouwen, een woning, een paleis, een kasteel, of een tempel; hij kan uitgaan den weg te betalen van de boodschap van genade, het mid- del van uitredding en zegening voor duizenden. Met zoodanige be- kwaamheid tot het goede echter, is daar eveneens aan verbonden

een corresponderende macht ten kwade. Datzelfde goudstuk, omreden zijn officieelen stempel, kan brandstof koopen om de vlammen der zonde aan te kweken; kan worden aangewend voor den zwijmeldrank die het lichaam, het gemoed en de ziel sloopt; het kan worden aangewend het bombardeer-materiaal te koopen wat hetzelfde gebouw verwoest waarvoor het eens bijdroeg om te bouwen; het kan dienen als ruilmiddel voor het wapen van den moordenaar, en zelfs den moordenaar huren; en het mag zich bewijzen naar waarheid een vloek te zijn voor zijnen aardschen bezitter.

Was het nimmer door de stempels in de munt aangeraakt, had het niet den stempel ontvangen die zijne gangbaarheid verzekerde, even goed zou het goud wezen, in zich zelve ten volle de tien dollars waard omreden het metaal waaruit het bestond; maar dan zou het niet tot gereeden dienst zijn; elken tijd dat het van eigenaar verwisselde zou de nieuwe bezitter het hebben te wegen en zijne samenstelling hebben te bepalen. Dergelijke noodzakelijkheid zou overweging na zich slepen, proeven, berekening, en daarbij aarzeling en voorzichtigheid, en mogelijk zou het falen om in de dringende behoeften van den tijd te voorzien.

Hoe gelijk die kostelijke gave van God — de verzekering en getuigenis van het evangelie van Christus, hoe gelijk de uitstorting van de gave van den Heiligen Geest bij de autoritaire oplegging der handen, hoe gelijk de goddelijke roep en verordineering tot het Heilige Priesterschap, is de stempel op het muntstuk! De ziel, zoodanig beïnvloed, zoo gekozen, toont door woord en daad zoowel als door den stilzwijgenden invloed, de aanraking van den vinger Gods, zelfs waar het goddelijke contact slechts voor een oogenblik is geweest.

Gelijk aan hen die eerbaar in oogmerk en oprecht van harte zijn, maar toch nog geene gehoorzaamheid hebben betoond aan de vereischten van het zaligmakende evangelie, zijn de ongestempelde stukken, goed metaal als zij zijn. Hunnen invloed is beperkt, hun vermogen om dienst te doen ten nauwste begrensd. Zij wachten de aanraking, den indruk welke hen op zal dragen te getuigen en te bedienen in den naam van den Koning.

Aan elk echt stuk, aan dezulken die overeenstemmen met de wet van rechtvaardigheid, zal die aanraking komen, in het tegenwoordige of wel in het hiernamaals, verondersteld alleen dat het stuk gereed is. Maar hoe zal het metaal den indruk ontvangen? Als het broos is door verkeerde bewerking, ongehard, onvermengd en ongeschikt, dan zal het kunnen breken onder den druk, of zelfs schoon het tezamen houdt, daar mag het misschien slechts een onduidelijk afschijnsel vertoonen van den bevoegden stempel.

O ziel! zijt gij nog niet tusschen de stempels doorgestaan? Wacht gij nog den persoonlijken indruk der goddelijke opdracht? En is uw

gebrek daaraan een gevolg van het niet gereed zijn? Zijt gij gehard en gereed gemaakt om de getuigenis te ontvangen van Gods welbehagen?

En gij andere ziel, dragende den indruk van zoodanig een getuigenis, zijt gij getrouw aan het stempel wat gij draagt? Ongelijk aan de onbezielde munt, hebt gij het recht en de bekwaamheid te kiezen in welken dienst gij zult worden gebruikt. Gij zijt van goddelijken oorsprong. Groot is uwe macht. Faal niet!

ZALIGHEID DOOR KENNIS.

Het zou niet wijs zijn dat wij alle kennis in eenen ons voorgesteld zouden zien; wij dienen echter af en toe een weinig te ontvangen, dan slechts kunnen wij dezelve bevatten.

Het beginsel van kennis is het beginsel van zaligheid. Dit uitgangspunt kan worden gegrepen door den getrouwe en den ernstige; en elkeen die geen voldoende kennis erlangt om zalig te worden, zal verdoemd worden. Het beginsel der zaligheid is ons gegeven geworden door de kennis van Jezus Christus.

Zaligheid is niets meer of minder dan de overwinning over al onze vijanden, en hen allen onder onzen voet te plaatsen. En als wij macht hebben om al onze vijanden in deze wereld onder onzen voet te plaatsen, en eene kennis om over de booze geesten, in de toekomstige wereld te komen, te triumfeeren, dan zijn wij gezaligd, zooals het geval is met Jezus, die te regeeren had totdat Hij alle de vijanden onder Zijne voeten zou hebben geplaatst, en de laatste vijand was de dood.

Allicht zijn er beginselen hier, waar weinige menschen over gedacht hebben. Niemand kan zalig worden zonder eenen tabernakel (lichaam.)

In deze wereld nu, is het menschedom natuurlijkerwijze zelfzuchtig, en er naar strevende de een om boven den ander uit te steken; hoewel somtijds toch ook weer sommigen gewillig zijn anderen, evenals zich zelve, op te bouwen. Zoo ook in de andere wereld, is daar eene verscheidenheid van geesten. Sommigen zoeken zich te verheffen. En dit was het geval met Lucifer toen hij ter helle voer. Hij zocht naar dingen die niet wettig waren. Vandaar was hij weggezonden, en het is gezegd dat hij velen met zich aftrok; en de grootheid van zijne straf is dat hij geen lichaam zal hebben. Dat is zijn straf. Alzoo de duivel, denkende het besluit van God te dwarsboomen, door de aarde op en neer te gaan, zoekende wie hij zou kunnen verslinden — elkeen die zich slechts aan hem wil overgeven, zal hij binden, en bezit van zijn lichaam nemen om daarin te regeeren, het machtiglijk verheerlijkende, er niet om gevende dat hij slechts een gestolen lichaam bezit; en af en toe zal iemand, bevoegd gezag bezittende, komen en hem — den duivel — uitwerpen en den tabernakel tot zijnen rechtvaardigen eigenaar terug geven. De duivel steelt een tabernakel omdat gij gene

van zichzelf heeft; maar, dit doende loopt hij altijd gevaar uitgeworpen te zullen worden.

Toch is er een grootsch geheim hier, alsmede sleutelen om dat onderwerp te ontsluiten. Niettegenstaande de apostel (Petrus in II Petr. 1: 19) den Heiligen vermaant om aan hun geloof toe te voegen, deugd, kennis, matigheid, enz., onderhoudt hij hen er ernstig over hunne roeping en verkiezing vast te maken. En schoon zij een hoorbare stem van den hemel hadden gehoord, getuigenis gevende dat Jezus de Christus was, de Zoon van God, toch zegt hij, hebben wij een méér zeker woord, van profetie namelijk, waarop hij wèl doen acht te slaan als op een licht, schijnende in eene duistere plaats. Welk méér zeker woord van profetie nu konden zij hebben dan de stem van God te hooren, zeggende, „Deze is Mijn geliefde Zoon”, enz.?

Hier is het geheim en de groote sleutel. Hoewel zij de stem van God gehoord mochten hebben, en mochten weten dat Jezus was de Zoon van God, dat was geen bewijs dat hun roeping en verkiezing vast was gemaakt, dat zij deel hadden aan Christus, en dat zij erfgenamen waren met Hem. Zij dan zouden wenschen dat méér zekere woord van profetie, dat zij verzegeld waren in de hemelen, en de belofte hadden des eeuwigen levens in het Koninkrijk van God. Daarna, de beloften aan hun verzegeld hebbende, was het een anker voor hunne ziel, zeker en standvastig. Ofschoon de donders mochten rollen, en de bliksem schichten, aardbevingen zich mochten doen hooren, en den oorlog zich dicht om hen mocht verzamelen, toch zou hun hoop en kennis de ziel ondersteunen in elk uur van moeite, ellende of verzoeking. Kennis dan, door onzen Heer en Zaligmaker Jezus Christus, is de groote sleutel die de heerlijkheden der geheimenissen ontsluit van het Koninkrijk der Hemelen.

Vergelijk dit beginsel eens met het Christendom van den tegenwoordigen tijd, en waar zijn zij dan, met al hun veel beweerde godsdienst, piëteit, en heiligheid, waar zij op 't zelfde oogenblik uitvaren tegen profeten, apostelen, engelen, openbaringen, profetiën en visiöenen, enz.

Ook ik, (tot de Heiligen) zou u daarom willen vermanen om voort te gaan, en uwe roeping en verkiezing voor u zelve vast te maken, door dit meer zekere woord van profetie te erlangen, en geduldig af te wachten op de belofte tot gij dezelve verkregen hebt.

JOSEPH SMITH in „Kerkgeschiedenis”.

Welgelukzalig is de mensch die wijsheid vindt, en de mensch die verstandigheid voortbrengt! Want haar koophandel is beter dan de koophandel van zilver, en hare inkomst aan het uitgegraven goud. Zij is kostelijker dan robijnen; en al wat e lusten mag, is met haar niet te vergelijken.

SALOMO.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DOOP VOOR DE DOODEN.

Het derde beginsel door de Heiligen der Laatste Dagen verkondigd als noodzakelijk te zijn om het evangelie na te leven, dat stelsel van instellingen ons door den Heer gegeven, waarop de zaligheid wordt geschonken, is de doop. De doop door onderdompeling tot vergeving der zonden. Volgens minstens een twintigtal duidelijke Bijbel-uitspraken, voor een groot gedeelte ontleend aan den mond van den Heer zelf toen Hij op aarde rondwandelde, kan worden bewezen dat de doop inderdaad een noodzakelijk beginsel is. Van al de verschillende kerkgenootschappen zijn er dan ook slechts zeer weinigen die niet in eenen doop gelooven, of dezelve niet noodzakelijk achten. Is de doop onder der sectenleere in elk opzicht veranderd geworden, en de plechtigheden gewijzigd; wordt het heilig sacrament thans aan kleine kinderen die ten eenemale aan de vergiffenis van zonden geene behoefte hebben, bediend, de wijzigingen en veranderingen aangebracht in overeenstemming met een ieders persoonlijk gevoelen, geven ons aan de andere zijde te kennen dat over het algemeen door hen die althans voorgeven nog in Christus te gelooven, niet wordt getwijfeld aan de echtheid van de inzetting van den doop.

Die doop nu, geheel toegediend in overeenstemming met het voorbeeld en de leering van Christus, en tevens toegediend aan hen die, almede volgens de leer van Christus, geschikte kandidaten voor de ontvangenis van dien doop zijn, die doop nu is het derde beginsel of uitgangspunt in de leer van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Geloof, bekeering, daaraan voorafgegaan zijnde, zoo wordt door de verkondiging van het Evangelie geleerd dat dan de doop het middel is waardoor de zonden zullen worden vergeven. De doop der bekeering tot vergeving der zonden. Geheel dus in overeenstemming met de leer door de vroegere apostelen en dienaren van Christus gepredikt.

Nu is het natuurlijk een feit dat er geregeld door den loop der tijden zeer vele menschen gestorven zijn die niet in aanraking zijn geweest met het Evangelie. Velen der menschen die geleefd hebben in den tijd dat het Evangelie niet op aarde was, waren even gewillig om dat Evangelie na te leven als wij dat zijn, hadden zij het in hunne dagen slechts bezeten. Om vele redenen, te veel en te wijdlopend om ze hier alle op te sommen, heeft de Heer nagelaten het ware Evangelie in die dagen te doen verkondigen. Ten allen tijde is er

zooveel licht door den Heer ontstoken geweest dat elkeen die gewillig was om in overeenstemming met het licht van zijn zuiver geweten te willen leven, dit kon doen, en de verzekering kon erlangen dat het wel met hem zou wezen en dat de goedkeuring des Hemels op hem rustte.

Het volle Evangelie echter, waarin de doop een noodzakelijke verordening is, was toen ter tijde niet op aarde, en bijgevolg konden de menschen zich niet toebereiden om dien geautoriseerden doop te ontvangen. Toch zegt zeer terecht echter de Heer zelve, dat zonder wederom geboren te zijn uit water en geest, geen ingang kan zijn in het koninkrijk der hemelen. Met andere woorden: zonder dat de doop gehoorzaamd is geweest, zal niemand ingaan in de regionen der volle zaligheid, en ten volle kunnen genieten van wat is weggelegd geworden en bereikbaar is voor de menschen op aarde.

Natuurlijk rijst nu de vraag: zullen dan zij, die geleefd hebben vóór dat het evangelie op aarde terug werd hersteld, geene zaligheid genieten? Zullen deze geesten uitgesloten zijn van den omgang met hen die van den Heere het hoogste loon hebben ontvangen voor hunne daden op aarde bedreven. Als dat de leer zoude heeten van het Evangelie te zijn, dan zou die leer daar zelve het bewijs leveren niet de waarheid te kunnen wezen, omreden waarheid van God en Godswege ten allen tijde op volkomene rechtvaardigheid dient te berusten, zal zij tot troost en voordeel kunnen strekken van het menschdom, een deel waarvoor de waarheid tot de aarde is gegeven geworden.

Neen, de zaligheid zal zeer zeker gegeven worden aan een ieder die geleefd heeft in overeenstemming met het licht wat door hem ontvangen was. In overeenstemming met de dictaten van het geweten, en al naar gelang dat geweten meer of minder zuiver is geweest, al naar gelang zullen ook de loonen of straffen zijn en geweest zijn, welke de Heer in het verleden voltrokken heeft, en in de toekomst nog zal voltrekken.

We lezen in de Schrift echter van eene verschillende opklimming van heerlijkheden, en was het ons voornemen om' over deze dingen te schrijven dan zouden we de namen noemen der drie trappen van heerlijkheid die de Heiligen der Laatste Dagen, zoowel als de apostel Paulus van ouds, onderscheidde in hunne leere.

De hoogste heerlijkheid te bereiken is die heerlijkheid welke door ons met een vreemd woord wordt aangeduid als de „celestiale” heerlijkheid. In dat celestiale koninkrijk wonen de Vader en de Zoon, en met Hen zij die Zij zich hunner waardig achten. Wier leven zoodanig is gereinigd geworden dat alle zonde daaruit is verdreven en alle booze aanvechtingen geenen invloed hebben kunnen uitoefenen op de geesten en gemoederen der zoodanigen. Daar heerscht het geluk.

Het geluk. Dat wil zeggen: daar heerscht volkomene vrede en accord gaan met den wil des Vaders, twee dingen welke alleen in staat zijn het geluk, het duurzame geluk, te verzekeren.

Die celestiale heerlijkheid kan alleen bereikt worden door hen die, behoudens vele andere dingen, in elk geval de beginselen of uitgangspunten van het evangelie hebben gehoorzaamd. Met andere woorden, door hen die geloofd hebben, zich bekeerd, die gedoopt zijn geworden tot vergiffenis hunner zonden, en die tevens den Heiligen Geest hebben ontvangen als een zegel van hun geloof. Gelooven en zich bekeeren, hebben de menschen altijd kunnen doen. Altijd was er het woord van God. Was het niet altoos in directen zin tot de menschen die op dat tijdstip op aarde leefden, dan was het er wel gegeven aan hen die vóór hen er waren geweest, en wat den toenmalige menschen later was overgeleverd geworden. Uit dat woord waren ten allen tijde op te merken de besluiten des Heeren, dat namelijk niemand zalig zou kunnen worden dan die geloofd had en zich bekeerde. Hoewel daar natuurlijk bij stond dat iemand ook gedoopt moest worden, en nadien den Heiligen Geest moest ontvangen door het opleggen der handen, waren weer andere menschen noodig die van Godswege daarvoor de bevoegdheid hadden verkregen. Die bevoegdheid nu kon iemand maar zoo niet op zich nemen, getuige het woord van den apostel Paulus: „Niemand neemt zich zelven die eer aan, maar die die van God geroepen is.” Alzoo wanneer niemand van God geroepen was om de beginselen van het Evangelie te bedienen, was er niemand die een ander met werkelijk autoritair gezag kon doopen en de handen opleggen om den Heiligen Geest te ontvangen. Vandaar dan ook, aangezien een groot gedeelte van het Cristendom zich bewust was dat die macht door hen niet gedragen werd, men over het algemeen er toe kwam aan te nemen dat zulks niet meer noodig was noch behoefde, maar dat deze dingen waren weggedaan, en een ieder die in zijn hart zich maar geroepen gevoelde om godsdienst te prediken, van den Heer inderdaad een uitverkoren vat was om Zijnen naam en verordeningen te prediken. Hoezeer de menschen in dczen mis hebben gezien, getuigen de honderden van secten en leerlingen ontsproten aan dat eene Christendom, opgericht door den Zaligmaker der wereld.

Neen, daar was inderdaad bevoegd gezag voor noodig, en wij lezen in de Schrift van niemand dat hij een dergelijk gezag kon uitoefenen waar het hem inderdaad niet van God gegeven was. Doop dus en het ontvangen van den Heiligen Geest door de oplegging der handen kon niet geschieden tenzij het priesterschap van God, met behoorlijk aangestelde zending, op aarde aanwezig was om in deze functiën handelend op te treden. Het evangelie vertelt ons nu, dat de bedeeeling daarvan thans, een herstelde bedeeeling is, met andere woorden

dat er aan de eene zijde eenen tijd geweest is dat dat evangelie eveneens gepredikt werd als nu, en aan de andere zijde dat er tevens eenen tijd was dat deze boodschap niet weerklonk. Van den tijd nu, dat dit evangelie wèl op aarde was kunnen wij uitspraken vinden van de apostelen dier dagen dat zij zich bewust waren iets te doen te hebben voor diegenen welke afgestorven waren, en niet hadden kunnen deelen in de voordeelen door hen van dien eigensten tijd genoten. Voor de dooden werd in die dagen gedoopt (1 Cor. 15:29.) Dat den dooden het evangelie werd verkondigd, is eveneens duidelijk. (1 Petr. 4:6.)

Het doopen voor de dooden, ofschoon geheel en al vreemd tot het hedendaagsche geslacht, is nietmetal zeer natuurlijk. Als er niemand zalig kan worden dan tenzij hij wederom geboren is uit water zoowel als uit den geest, getuige de eigen woorden van Jezus den Zaligmaker, dan kan het niet anders of iedereen moet gedoopt worden door het bevoegde gezag. Ten tijde nu dat zulk bevoegd gezag niet op aarde was, zijn er millioenen van menschen gestorven die eenvoudig niet in de gelegenheid waren een dusdanigen autoritairen doop te ondergaan. Zouden wij nu zeggen dat al die menschen verloren moesten gaan omdat zij niet gedoopt waren? Dat zou zeer onredelijk zijn, en volkomen in strijd met de goddelijke rechtvaardigheid, die, zooals wij reeds zeiden, niet een enkel ding doet wat niet volmaakt getoetst kan worden aan de wet van eeuwige rechtmatigheid. Gevolg daarvan dus is dat hier voor die menschen een plaatsvervangend werk dient te worden gedaan. Geloof te oefenen en zich bekeeren zijn twee dingen die enkel slechts betrekking hebben op het geestelijk gedeelte van het wezen, maar doop en het opleggen der handen om den Heiligen Geest te ontvangen, zijn twee dingen van zuiver stoffelijk karakter, welke dingen zij die eenmaal gestorven zijn, niet meer in staat zijn om te kunnen doen; vandaar dat ook hier weer de gelijkmatige wet van God in toepassing brengende, dat namelijk alleen daar waar persoonlijke macht ontbreekt door andere machten ons ten voordeele iets zal en kan worden gedaan, vandaar zeggen wij, dat ook hier dit beginsel in toepassing wordt gebracht. Zij die op aarde leven kunnen zich in de tempelen van God voor hen die niet meer op aarde zijn, maar die een leven hier hebben gehad in welk leven zij niet in de gelegenheid zijn geweest zich te laten doopen tot vergiffenis van hunne zonden, deze verordening laten geworden, als wanneer het ten voordeele zal strekken van hen ten wier behoefte het wordt gedaan.

Om nogmaals den tekst aan te halen welke wij boven reeds gaven, Paulus zegt in het 15de hoofdstuk van zijnen eersten brief aan de Corinthiërs, vers 29: „Anders wat zullen zij doen die voor de dooden ook gedoopt worden? Indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden, waarom worden

zij voor de dooden ook gedoopt?" Velen hebben natuurlijk getracht van deze schriftuurplaats eene andere uitlegging te geven, omdat de eenvoudige waarheid te veel voor de hand lag om te worden geloofd, maar niemand is het gelukt eene verklaring te vinden voor de duidelijke woorden van den Heidenapostel, anders dan inderdaad zijne bedoeling was, namelijk om den menschen van Corinthe te doen zien dat het eene ijdelheid was dergelijke voorbereidende maatregelen te nemen, als er geene opstanding was.

Want, en dat is ten slotte de sleutel van heel het geheim, dien doop zal alleen waarde hebben in de opstanding. Met andere woorden: alleen dan wanneer die doop door iemand anders gedaan is geworden ten behoeve van hem of haar waarvoor het gewerd, alleen dan zal de betrokken geest, bekleed met een nieuw lichaam, uit het graf te voorschijn kunnen komen, en eerder niet.

Somwijlen, of liever en beter gezegd, zeer dikwijls, gebeurt het dat aan de dooden alvorens den doop voor hen aan deze zijde voltrokken van waarde zal kunnen zijn, gepredikt moet worden. Dat het Evangelie wat zij hier òf niet hoorden, òf er geen acht op sloegen, bij hen nog volkomen onbekend is. Dan dient hen eerst gepredikt te worden, en nadat zij, evenals op aarde, hebben geloofd, en daarna zich hebben bekeerd, kan de doop voor hen van strekkende waarde zijn.

Dit te doen, dat prediken namelijk, was een der redenen waarom Jezus in het graf ging. Inderdaad daalde Hij neder ter helle, en predikte aldaar den geesten, die in de gevangenis waren, het evangelie. Die geesten, welke in de dagen van Noach gezondigd hebbende, de roepstem in die tijden tot hem gekomen, hadden verworpen, werd hier de gelegenheid gegeven zich te bekeeren, en het evangelie aan te nemen opdat het hen hiernamaals mocht zaligen.

Weliswaar is de uiteenzetting van deze dingen geheel in tegenstrijd met de leer over het algemeen aangenomen in de hedendaagsche Christelijke kerken, maar daarom is zij niet minder waar. In volle overeenkomst is het met den Bijbel, en met heel de leer in den Bijbel op den voorgrond geschoven, aan te nemen dat een plaatsvervangend werk, voor hen die zelve niet in de gelegenheid zijn geweest datgene te doen wat voor hunne zaligheid noodig was te doen, aangenaam en welgevallig is in de oogen des Heeren. Is het niet door het plaatsvervangend werk van Christus zelve dat ons allen de deur der zaligheid is geopend? Was het niet een plaatsvervangend werk wanneer vroeger in aloude dagen onder Israël de hoogepriester op grooten verzoendag heen ging en de zonden van heel het volk op zich nam, om eerst verzoening te doen voor eigen zonden en dan voor die van het volk? Was Christus in zekeren zin niet de plaatsvervanger van Adam in wien de Heere recht maakte wat voorheen verbogen was? Zeer zeker. Is het niet volkomen redelijk zoowel als Bijbelsch, te ge-

looven dat God geen welgevallen zal hebben in den dood en de verdoemenis van hen die slechts onwetend tegen Zijne wetten hebben overtreden, of die wetend en willens deze dingen gedaan, toch slechts een straf zal worden gegeven in overeenstemming met de grootte der misdaad, om daarna, wanneer de misdaad is uitgeoefend, opnieuw de gelegenheid te erlangen met God en Zijne heilige wetten in contact te komen.

Christus' leer, de leer van het Evangelie, de leer in deze de laatste dagen verkondigd door de Kerk van Jezus Christus, houdt den sleutel tot heel wat eenvoudige dingen, in vroegere bedelingen door het volk verstaan, maar waarvan de kennis in dezen tijd, door de groote en grove afdwalingen der menschen, geheel te niet is geraakt.

EENHEID.

Alleen door eensgezindheid kan er macht worden verkregen. Spant men twee paarden vóór den wagen dan zullen zij die met groot gemak vooruit kunnen trekken omdat hunne krachten samenwerken voor het aangewezen doel. Spant men daarentegen een paard vóór, en een achter den wagen dan zal, door beiden vooruit te drijven, geen resultaten worden gezien. Dit beeld is wel zeer eenvoudig en kan worden vervangen door allerhande andere, allicht schoonere beelden, maar de beteekenende zaak blijft dezelfde, namelijk alleen waar eendracht heerscht is macht te verwachten. Eendracht dient er te zijn in onze gebeden als familiekring. Eendracht is ons werken in eigen huisgezin en voor eigen zaak en belangen. Eendracht ook hoort er te zijn in de Kerk van Christus en onder de leden onderling. Eendracht hoort er te zijn onder het priesterschap van God. Gods priesterschap is de macht, zooals wij weten, door den Heer aan menschen gegeven om in Zijnen naam handelend op te treden. Dat priesterschap nu vereend, is in staat naar waarheid Gods groot werk op de wereld te doen, maar dat priesterschap verdeeld, zal ophouden Gods priesterschap te zijn, omreden de eeuwige wetten des hemels kunnen niet anders worden aangewend dan door dat eenheid en liefde de grondtoon is van heel het werk.

Eenheid dient er, in de allereerste plaats wel, te zijn onder het lokale priesterschap in de onderscheidene vertakkingen van de Kerk. Er is in de onderafdeelingen der Kerk zoo groote behoefte aan samenwerking tusschen de leden van dat priesterschap. Er dient door de lokale leden beseft te worden dat de zendelingen in de allereerste plaats hier zijn om aan vreemden het evangelie te verkondigen. Wel rust natuurlijk eveneens op hen de plicht de heiligen te bezoeken, hen te vermanen, te onderwijzen enz., maar door de leden der vertakkingen moet niet worden vergeten dat voor deze dingen in de allereerste plaats het lokale priesterschap is aangesteld geworden, om

namelijk uit te gaan onder de leden, hen te bezoeken, met hen te spreken over het evangelie, en al deze dingen meer, te doen. Niet komt het priesterschap in de huizen der broeders en zusters om met hen te spreken over andere families, en met hen de nieuwtjes van den dag te bepraten, of somwijlen erger nog, de zwakheden van andere broeders en zusters onderling te bespreken. Neen, geen woord mag over die dingen gesproken worden. De plicht van de huisbezoekende leeraars en diakenen enz., is om de leden op te wekken hunne plichten te doen; naar hunnen welstand in het evangelie te verstaan; hen te helpen waar mogelijk om hun maatschappelijke en geestelijke plichten beter waar te kunnen nemen, en wat meer in die richting zich beweegt.

En zoo wanneer nu dat priesterschap vereenigd is, zijne plichten beseft, begrijpt en doet, geen naijver jegens elkander voedt, zich niet onledig wil houden met zaken van minderwaardig belang, maar steeds het oog wil houden op den bloei en het welzijn der gemeente of vertakking waarvan het onderhavige priesterschap de onderleiding heeft, dan is niet alleen het priesterschap vereend, maar dan is eveneens de vertakking vereend, en zal het blijken dat er eene grootere drang en trek zal komen te bestaan om de plichten van het evangelie van den Zoon van God, door de leden waar te nemen. Zoo er eenige moeite opkomt in de een of andere vertakking of gemeente, dan is het van het allergrootste belang dat die zaak direct zoo mogelijk, in het reine wordt gebracht. Het lokale priesterschap dient zich van zoodanig iets op de hoogte te stellen, en met alle macht en kracht er voor gewaakt dat niets aanleiding kan worden tot verwijdering tusschen de leden onderling, of tusschen de leden en de zendelingen. Elk dus dient op zijn post te wezen om de zoo hoog noodige eenheid in het evangelie te bewaren, opdat door die eenheid de Kerk van Christus kracht mag hebben alle verzoeking van Satan om op dwaalwegen te worden afgevoerd, te weerstaan.

LEERSTELLING VAN HET EEUWIG OORDEEL.

Dat de leerstelling van eeuwig oordeel volkomen verstaan werd door de Apostelen, is klaarblijkelijk van sommige passages uit de Schriften. Petrus predikte bekeering en den doop voor de vergiffenis der zonden, tot de Joden die door hunne leiders tot daden van vijandschap en bloedvergieten waren gebracht; maar tot hunne aanvoeders zeide hij, „Ik zou willen dat eveneens zooals gij lieden het deed door onwetendheid, ook uwe leiders het zoo hadden gedaan.” „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden uitgewischt mogen worden als de dagen der verkoeling zullen zijn gekomen van voor het aangezicht des Heeren, en Hij zal hebben gezonden, Jezus Christus die u tevoren gepredikt was.”

De tijd der verkoeling hier had betrekking op den tijd wanneer Jezus zou komen; dan, en niet eerder zouden hunne zonden uitgewischt worden. Waarin niet? Omreden zij moordenaars waren, en geen doodslager heeft het eeuwige leven. Zelfs David moet op dezen tijd van verkoeling wachten, alvorens hij voort kan komen en zijne zonden zien uitgewischt. Want Petrus, sprekende van hem, zegt: „David is niet opgevaren ten hemel, want zijn graf is onder ons tot op dezen dag.” Zijne overblijfselen bevonden zich toen in de graf-tombe. Welnu, wij lezen van vele lichamen die verzezen bij de opstanding van Christus, vermoedelijk alle de Heiligen, maar het schijnt dat David niet verzezen is. Waarom niet? Omreden hij een moordenaar was geweest. Als de bedienaars der godsdienst een klaar begrip hadden van de leerstelling van het eeuwig oordeel, dan zou geen acht worden geslagen op het ziegelgeluk van hen die hun leven hebben verbeurd door de schending van de wetten van hun land, door namelijk onschuldig bloed te vergieten; want zulke karakters kunnen niet vergeven worden totdat zij den laatsten penning betaald hebben. De gebeden van alle evangeliebedienaars in de wereld kunnen nimmer de poorten der hel voor eenen moordenaar openen.

JOSEPH SMITH, in „Kerkgeschiedenis”.

OVERLEDEN.

DE HOOGE. Te Salt-Lake-City is op 14 Januari l.l. overleden: Hendrik de Hooge, geboren 6 October 1839. Broeder de Hooge was een getrouw lid van de Kerk.

Hoewel dit bericht zeer laat verschijnt wenschen we om de familie ge-noegen te doen het hier toch nog te plaatsen. Een en ander gecompliceerde omstandigheden waren oorzaak van de groote vertraging.

RED.

INHOUD.

Een overzicht over heiligdommen uit aloude en nieuwere tijden . . . Blz 241	Doop voor de dooden . Blz 249
De gelijkenis van het gemunte goud . . . „ 244	Eenheid . . . „ 254
Zaligheid door kennis . „ 247	Leerstelling van het Eeuwig oordeel . . . „ 256
	Overleden. „ 256

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijksschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.